



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De renouatione votorum. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

Magistri Theologia mysticæ, & de se scribit S. Teretia, & id suis faciendum suadet. Et S. Catharina Senensis in orationibus suis in fine dialogorum positis, expressit, & B. Angela Fulginas, scriptum in Vita sua de se reliquit. Eo ergo modo, ut supra diximus, explicanda sunt verba Pimphij, iuxta monitum à Deo datum S. Catharinae Senensis.

77. *Secundò notandum est alterum monitum Dei Patris, ibidem eidem S. Catharinae datum: Insu- per admonet, ne homines acceptent, siue retineant in se, consideracionem solummodò peccatorum, siue in gene- rali, siue in particulari, siue consideratione atque me- moria sanguinis & magnitudinis diuine misericordie, ne inde veniant in confusioem. Quia si notitia sui, & consideratio peccatorum, non condiretur memoria san- guinis atque misericordie, permanerent homines in confusione sua, & cum ipsa simul & aduersario da- emone, qui sub colore contritionis & displicentia pecca- torum, eos adduxit in eam, vltimò pertingerent ad desperationem & eternam damnationem. Quocirca bene docuerat S. Diadochus: Nihilus dolor, ani- mam in desperationem & dissidentiam proicit. Quo- circa non tantum desperatio vitanda est, sed etiam minima tristitia, immò omnis mœror, cor constringens, pusillanimitatemque inducens, & defectum spei circa misericordiam Dei. abiice, monet S. Iohannes Climacus, abs te eum, qui in pro- fundissimo luctu ad te accedit, canem, & Deumq; tibi malevolentem & immisericordem suggerit.*

78. *Tertio notandum est monitum S. Bernardi, tũ alius, tum Trombus, præsertim scrupulosi ac timidus, valdè necessarium: Ad Dominum, inquit, iam conuersos, non nimis cruciet præteritorum conscien- tia delictorum: sed tantum humiliet vos, sicut & ip- sum, ego sum, inquit, minimus Apostolorum, qui non sum dignus vocari Apostolus, quia persecutus sum Ec- clesiam Dei. Ita & nos humiliemur sub potenti manu Dei & fiduciam habemus, quia & nos misericordiam consecuti sumus. Et alio in loco suadet: Suadeo vo- bis amici meus, reflectere interdum pedem à molestia & anxia recordatione viarum vestrarum, & euadere in iunera placida serenioris memoria beneficiorum Dei, ut qui in vobis confundimini, ipsius intuitu respiretis. Epi quidem necessarius dolor de peccatis, sed non sit con- tinuus. Interpoletur latori recordatione diuine beni- gnitatis. Misceamus absinthio mel, ut salubris amari- tudo salutem dare tunc possit, cum immixto temperata dolore bibi poterit. Deinde sicut omnia alia ope- ra, dixi supra, offerenda esse in vnione merito- rum Christi, propter Deum purè amatum amore beneuolentiæ; ita & isti dolores moderati, de Christi Passione & morte, & de nostris ac alienis peccatis, propter idem motiuum Diuine Caritatis, in nobis excitari debent.*

79. *Quartò notanda est vilis reprehensio quo- rundam spiritualium virorum, facta à Gerlone Cancellario Parisiensi, meritò perstringente quosdam sui temporis deuotulos, qui ambu- lantes in mirabilibus super se, ita suoribus obli-*

uiscabantur peccatorum, ut id solum tironibus & recens conuersis relinquere, se autem S. Paulo adiungebant, quasi in tertium volentes celum ascendere, & nihil aliud crepabant, quàm Theologia mysticæ anagogias, Desiccationes, transformationes in Deum, raptus extrases, coniun- ctiones cum summo bono, absque interuentu medijs, sub- mersiones in abyssali profundo diuinitatis, amores an- nibilantes, sic enim loquebantur, despicientes rerum diuinarum considerationem, per discursus pios & similitudines adiutam, à dæmone Rege superbiæ, vel à proprio cerebro, temeritate & præsumptione pleno, decepti. Et vtinam etiam hoc nostrum seculum, hoc spiritu imbutis ca- reat.

Porro pro solatio eorum, qui aliena peccata & sua desent, adiungam hoc loco doctrinam à Deo Patre traditam S. Catharinae Senensis: *Hic est vltimus ille status, in quo consistit anima, beata si- mul & dolorosa. Beata quidem est, ex vnione quam in me fecit per sensum; amorem gustando diuinum. Dolo- rosa verò consistit ex offensibus quas contra me fieri conspiciat que sum eterna bonitas, quam vidit & gustauit in cognitione sui atque mei. Nec impeditur ex hoc ille status vnitiuus, qui magna dulcedinis lacrymas effundit, ex agnitione suimet in caritate proximi: ubi gemitum inuenit amoris ex diuina misericordia mea: & amaritudinem ex offensa proximorum, flendo cum flentibus, & gaudento cum gaudentibus. Hi namq; sunt viuentes in charitate, de quibus anima latatur, atten- dens à seruis meis exhiberi nomini meo gloriam & laudem. Et aliàs ei dixit: Pœna non affligens ex offen- sa mihi facta & detrimento proximi, fundatur in cha- ritate sincerissima, pinguefaciens animam. Itaque gaudet & in se latatur, quia signum est aperitè demonstra- tiuum esse me per gratiam singularem in anima.*

Cum hoc dolore de peccatis alienis, coniun- genda est ardens oratio pro conuersione pec- catorum, & diu continuanda, ut proficit. Quæ de re infra agetur c. 10. n. 93.

CAPVT OCTAVVM.

De renouatione votorum.

80. *Tertium genus affectuum esse potest, iterata, sed feruens, renouatio votorum Religioso- rum, vel aliorum, valdè Deo & Sanctis accepta. Quod ita intellexit diuinitus in quodam raptu Beata Maria Magdalena de Pazzis, vti scribitur c. 118. in vita eius. Quoties renouantur promissiones facta Deo, sit quædam renouatio vnionis cum Deo, & acqui- rit anima dilecta vnionem plus vel minus, secundum statum perfectionis, in quo reperitur, & secundum cha- ritatem, quam habet in se. Et hæc renouatio, facta ab anima interius, est solacium S. Trinitati; quoniam est renouatio complacentiæ internæ, quam habet anima in se ipsa, & de se ipsa, cum tali oblatione facta Deo, reuo- cando semper primam delectationem primæ oblationis, cum noua complacentiâ, & noua delectatione. Et Ma-*

ria est tantoperè grata, quantum si ipsa renouaret votum puritatis. Et est gloria Angelorum, quia vident adimpleri illas inspirationes, quae ab illis subministrantur. Est etiam exultatio Sanctorum, quia vident suum Creatorem habere sequaces per ipsorum vestigia. Est solatium Choro Virginum, quae reuocant cantum nouum, videntes augeri illud, quod tantò cum affectu exercuerunt. Praeterea illis accrescit gloria, quia quoties fit haec renouatio, celebratur, ut ita dicam festum illarum. Et anima acquirit maximum fructum: Si quidem in illa augentur gratia, fortificantur promissiones factae, nascitur in illa noua pax & vnio, cuius pacis fructus apparet in conuersatione & operibus. O quanta dignitas sunt haec vota, & promissiones Deo, in sancta professione, quandoquidem earum renouatio facit tam dignos effectus, & anima reportat tantos fructus. Idè mirandum non est, quòd qui habet lumen, uti facit, & Verbum, Religio tui Sanctissimi nominis, (intelligebat Religionem Societatis Iesu) celebret dictam renouationem cum tanta solemnitate & festo, praesertim, cum homines mundi, tantifaciant diem illum, in quo nascuntur, vel in quo recipiunt aliquam dignitatem. Tantò magis nos debemus celebrare diem, in qua nos vnimus Deo, per tam magnum vinculum (quod nunquam solui potest) cum festo & iubilo spiritali. Idè ipsa quotidie haec vota renouabat, ut ibidem scribitur, eò quòd illa reputaret tanquam rem diuinam, ac tanquam praeuilegia ac beneficia singularia facta à Deo animabus, quas vocat ad Religionem, existimabat illa tanquam thesauros & pretium Paradisi, & amabat illa tanquam vincula vnionis cum Deo, & tanquam de talibus loquebatur. Idè magnà voluptate & gustu fruebatur, quòd se videret Religioſam, ligatam his votis.

81. Sic & nolter S. Franciscus Xauerius, sepe vota renouare cepit sua, ab eo tempore, quo se S. Ignatio Parisiis adiunxit: quemadmodum scribit Turcellinus in eius Vita. Experiebatur enim frequenti votorum renouatione, mentis suae, sicut aquila, iuuentutem renouari. Et inter alia, quae Societatis hominibus, tanquam res magni momenti commendabat, erat, ut sub meditationem contra sathanae imperus, & insidias, vota renouarent quotidie, teste Turcellino. Quà in re supra fidem hominum excelluit nolter P. Iacobus Cerrutus Italus, vir sanctus, uti paulò ante mortem aedificationis studio narrauit. Nam votorum eius renouatio, quotidie, numerum trium millium attingebat: semel verò in octaua Epiphaniae, vota obtulit viginti quatuor millibus vicibus, praeter oblationes & gratiarum actiones, quae ad eum numerum perueniebant, quem soli Deo notum aiebat. Obiit Romae in Collegio, Anno 1573. 28. Aprilis.
82. Quàm autem accepta sit Deo haec renouatio votorum, apparet etiam ex vita nostri sanctissimi Fratris Alphonsi Rodriguez, qui quotidie renouabat sua vota, etiam postquam euellus erat ad gradum Coadiutorum formatorum: & haec renouatio conseruabat eum semper, viuendum & excitatum ad vota implenda: & Dominus dare illi significauit, sibi id placere, monuitque, ut se in hac renouatione votorum exer-

ceret, indicauitque, simul profectum, quem inde animus eius erat perceptura, & dona quae ei eam ob rem concessurus erat. Dum ergo quodam die Missam audiret, votaque renouasset sua, & Deo gratias ageret, pro beneficio vocationis ad Societatem, eum in maiori seruore constitutum, lux extraordinaria illustrauit, quae ei visa est, infinito intervallo superasse limites omnis creatae intelligentiae. Agnouit tunc clarius magnitudinem beneficiorum Dei, ad hoc tempus perceptorum, suam indigentiam & miseriam, tot oblationibus oneratam; impossibilitatem adequandi gratitudine diuina beneficia: Quocirca pià verecundia repletum cor sentiens, non audebat attollere faciem, & benefactorem aspiceret: & silentio se debitorem ostendens, ac non esse soluendo, & aperire non audebat. Sed Deus, cui humilium semper deprecatio placuit, ostendit, se valde delectari hac noua gratiarum actione, per silentium linguae, & voce clarissima (quam etiam ipsis auribus percepit) illi dixit: Alphonsè ambula semper in hoc exercitio (scilicet, renouationis votorum, & actionis gratiarum) pro beneficio vocationis ad Societatem Iesu ante meos pedes, & omnia tibi succedent. Quod et nouis confusio- nis materiam praeiuit. Et cum metueret, suae iniquitatis conscius ne id à damone esset profectum; statim audiuit à Domino: Alphonsè, quid metuis? nihil est hic quod times: quia in hoc locus deceptionis non est: fac quod tibi dico: per suasura, interius id à Diuino spiritu manasse. Ad hoc ipsum confirmandum valet plurimum, quod ante quadraginta annos legi in Collectaneis pro Societatis historia scriptis, & Claudio Aquinae Praeposito nostro Generali oblati, à Patre Ioanne Antonio Valerino; cui ante Patrem Nicolaum Orlandinum, primum scribendi vniuersam Societatis historiam prouincia demandata fuit. Cùm quidam magni iudicij, & prudentiae humanae vir, Societatem esset ingressus, omniaque ei in Societate placerent, sola votorum renouatio displicebat, tanquam res impertinens & inutilis. Sed cum dies renouationis votorum instaret, magnam difficultatem in se sentiens vota renouandi, tandem, subingato iudicio, vota renouauit, cum summa repugnancia amoris proprii, ita ut sibi videretur, se sentire, quo in loco esset. Deus ergo hunc eius actum ita remunerari dignatus est. Postquam enim Sacerdos, coram quo vota renouauerat cum aliis, conuersus est cū SS. Eucharistia, eam distributurus, Christum Dominum in ea vidit, & eximia consolatione repletus est, ac lumine diuino, à quo didicit, renouationem votorum esse Deo valde acceptam. Totus itaque effusus in lacrymas, agnouit errorem suum, & detestatus est, plenusque caelesti voluptate, diu ita permansit, pra abundantia diuinae sese infundentis gratiae, vixem in verba formata non valens.

CAPVT NONVM.

De oblatione bonorum propositorum.

Quartum genus affectuum esse potest, renouatio aut oblatio bonorum propositorum.